

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. Miloš Malý**, IČO: 46055738
sídlem Třebenice – Mrsklesy 48, 411 15 Třebívlice
zastoupený JUDr. Ing. Šimonem Petákem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Revoluční 1003/3, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2025, č. j. 1409/28/5300-22443-701226,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství 16. 1. 2025, č. j. 1409/28/5300-22443-701226, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 9. 2023, č. j. 1969874/23/2512-50523-500531, na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období březen 2018, kterým mu byla doměřena daň ve výši 265 184 Kč a stanoveno penále ve výši 53 037 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil shora uvedený dodatečný platební výměr správce daně, jakož i uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v daňovém řízení opakovaně poukazoval na to, že pokud skutečným dodavatelem žalobce nebyly společnosti APONE CZ s.r.o. (dále jen „APONE CZ“) a PROGRO s.r.o. (dále jen „PROGRO“), musel by jím být někdo, kdo se za tyto společnosti, resp. její zástupce, vydával. Žalobce, aniž by byl seznámen s Usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 27. 4. 2023 (dále jen „UZTS“), sám zdůrazňoval, že je vysoce pravděpodobné, že ten, kdo za společnosti APONE CZ a PROGRO jednal, činil tak ve více případech, a proto byl přesáhnut objem plátcovství DPH. Žalovaný ani správce daně však podvodné jednání řádně nezkoumali, přitom byli povinni zkoumat nárok na odpočet DPH v tříkrokovém testu etablovaným judikaturou Soudního dvora EU (dále je „SDEU“).
3. Měl za rozporné a nesprávné argumenty žalovaného, že jednání v UZTS jsou v jiném období a jejich popis vykazuje vyšší míru propracovanosti a organizovanosti. Řádným zkoumáním daňového podvodu nemůže být pouhé nahlédnutí do UZTS a na základě vymezení skutku nelze dojít k závěru, že ve zkoumaném období nemohlo k daňovému podvodu dojít. Z odůvodnění UZTS se podávají osoby, které prokazatelně jednaly i za společnosti APONE CZ a PROGRO, a které v přibližně stejném období jednaly se žalobcem. I rozsáhle anonymizovaná verze UZTS svědčí o podvodných jednáních společností APONE CZ a PROGRO, přesto však správce daně nezahrnul UZTS do předmětu tohoto řízení.
4. Existenci daňového podvodu správce daně sám konstatuje na str. 11 Stanoviska k odvolání ze dne 31. 1. 2024. Jeho práce s existencí podvodného jednání je tím ale bohužel u konce. Žalobce byl následně poučen o neunesení důkazního břemene, jako by zde žádné podvodné jednání nebylo. Vedle rezignace na zkoumání podvodného jednání je však zřejmé, že veškerá zjištění správce daně svědčí o podvodném jednání – svědci odmítající výpovědi, případně si nic nepamatují. Jejich podpis se však objeví na listinách zakládajících dispozice s bankovními účty dodavatelů, je zjištěno aktivní fungování datových schránek či bankovních účtů, ač se k tomu nikdo nedoznává, jsou zjištěny ztráty občanských průkazů, které nebyly nikdy nahlášeny, a nakonec vedení trestního stíhání mimo jiné i se zaměstnancem jednoho z dodavatelů.
5. Žalobce byl s UZTS seznámen až v průběhu nahlížení dne 18. 11. 2024, nikoliv v režimu dokazování, samotné UZTS bylo do spisu zařazeno až v prosinci 2023, resp. v lednu 2024. Uvedené UZTS bylo anonymizováno v nepřiměřeném rozsahu, a to i vzhledem k potřebě respektování práv třetích osob. Žalobci tedy nezbyvá než se vyjadřovat ve zcela obecném rozsahu. Závěr správce daně však evokuje, že tento v rámci dokazování pracuje s informacemi, které odmítá žalobci sdělit a které následně fakticky používá proti žalobci při dokazování. O tom svědčí i to, že byly předvolávány osoby, které žalobce sám nenavrhol a které zřejmě v souvisejících trestních řízeních figurovaly, jako příklad lze uvést výslech J. S.
6. Správce daně je ve svých závěrech nekonzistentní, neboť nejprve znevěrohodnil APONE CZ a PROGRO, že tyto nemohly plnění dodat a nepřekročily plátcovství DPH, a posléze, že plátcovství DPH nezpochybňuje a skutečnosti tvrzené žalobcem ve prospěch závěrů o ekonomické činnosti společností nebude zohledňovat. Správce daně nejprve provedl důkazy ve prospěch závěrů o nemožnosti poskytnutí zdanitelných plnění společnostmi

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

APONE CZ a PROGRO, aby následně po zveřejnění UZTS odmítl tvrzení žalobce k jím zohledněným okolnostem o společnostech APONE CZ a PROGRO s tím, že tyto pro něj a pro řízení relevantní nejsou. V návaznosti na to žalovaný odmítl provést žalobcem navrhované důkazy, a to údaje o veškerých daňových kontrolách a jiných kontrolních postupech, kde figurovaly společnosti APONE CZ a PROGRO, a dále trestní spis v celém rozsahu.

7. Již ve zprávě o daňové kontrole správce daně uváděl, že daňové doklady obsahují veškeré formální náležitosti, jsou řádně zaevidovány ve formálně správném daňovém přiznání a kontrolním hlášení. Žalobce dále uvedl, že správce daně až v odvolacím řízení tvrdí, že vlastně plátcovství DPH společností APONE CZ i PROGRO nezpochybňuje. Sám správce daně podporuje tvrzení žalobce, že je možné, že za společnosti APONE CZ a PROGRO mohly jednat osoby, které se za jejich zástupce vydávaly. UZTS toto tvrzení podporuje. Hmotněprávní podmínkou k prokázání nároku na odpočet DPH není označení konkrétního dodavatele, ale prokázání, že daňový subjekt jednal s plátcem DPH, ledaže správce daně takovýmito údaji sám disponuje.
8. Společnosti APONE CZ a PROGRO byly zjevně součástí podvodného řetězce, v rámci něhož za společnost jednali „bílí koně“, resp. tyto fakticky ovládaly jednotlivě určené osoby. Osoby vydávající se za zástupce těchto společností byly zjevně v postavení plátce DPH. Odmítá-li správce daně provést důkaz údaji z jiných daňových kontrol uvedených společností s odkazem na jeho irelevanci, není tento závěr věcně správný. Z odůvodnění UZTS i závěrů správce daně plyne, že správce daně zjistil, že za APONE CZ jednal v uváděném období D. M. a za společnost PROGRO jednal B. S. a další anonymizované osoby. Jedná se tedy o informace, které měl správce daně zcela jistě k dispozici, žalobce je tvrdil ještě před seznámením s UZTS, i přesto nadále žalobci správce daně nepřiznává nárok na odpočet DPH s odůvodněním absence sdělení osoby jednající za APONE CZ a PROGRO.
9. Dále žalobce obsáhle rekapituloval zjištění správce daně u APONE CZ a PROGRO, která vedla k přenesení důkazního břemene na žalobce a polemizoval s nimi s tím, že k tomu nejsou způsobilá. Žalobce vyjmenoval podklady, které správci daně předložil a poukázal na to, že z výsledku Ing. L. B. vyplynulo, že tento plnění za společnost APONE CZ ve prospěch žalobce uskutečnil a potvrdil, že daňový doklad vystavil on, nebo účetní. Předmětná zdanitelná plnění uvedla APONE CZ i PROGRO v daňovém přiznání i kontrolním hlášení a úhrada byla uskutečněna ve prospěch bankovního účtu zveřejněného pro účely DPH a zdanitelné plnění bylo použito k další ekonomické činnosti žalobce.
10. Na rozdíl od správce daně hodnotil žalobce výpověď Ing. L. B. jako konkrétní a zásadní, oproti tomu je výpověď E. H. nekonkrétní a plná neúplných prohlášení. Z výsledku E. M. vyplynulo, že v jí pronajímaných prostorách mohla APONE CZ jednat prostřednictvím jiného nájemce. Správce daně však došel ke zcela opačnému závěru, tedy neprokázání zdanitelných plnění poskytnutých APONE CZ, a to na základě úvahy, že pokud má společnost jednat ve vlastní zasedací místnosti, není zde jediný rozumný důvod, proč by jednala v zasedacích místnostech pod jiným nájemcem. Zcela rozumným důvodem však je, že došlo k podvodnému jednání, které měl správce daně zjišťovat. Správce daně nedůvodně odmítl provedení místního šetření za účasti APONE CZ a žalobce, a to za účelem prokázání tvrzení žalobce, že v konkrétních prostorech se společností APONE CZ skutečně jednal.

11. Dále žalobce namítl, že přístupy do datové schránky byly hodnoceny zcela nepřijatelným způsobem. Přístup do datové schránky byl udělen pouze L. B., jehož výslech označil správce daně za nevěrohodný. Datové schránky dle UZTS však ovládaly konkrétní fyzické osoby, tyto skutečnosti však správce daně zcela ignoroval. Správce daně ani neuvedl jakékoli důvody, pro které nezohlednil tvrzení žalobce při ústním jednání. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí stejně jako správce daně zůstali u toho, že předmět plnění zůstal v rovině tvrzení daňového subjektu.
12. Správce daně nekriticky přijal výpověď E. H., že jí společnost PROGRO nic neříká, ačkoliv zakládala bankovní účty a i ona k nim měla dispoziční oprávnění, měla přístup do datové schránky a došlo i k převodu jejího podílu s jejím ověřeným podpisem. E. H. sama přiznává, že neví, jaké dokumenty podepsala, a když prohlásí, že podpis není její, správce daně to automaticky přijme. Správce daně vyšel z tvrzení E. H., aniž by je podrobil řádnému dokazování a dospěl k nedůvodným závěrům, že absence výstavce faktury odůvodňuje pochybnosti o pravosti předložených daňových dokladů. Rovněž správce daně nezohlednil ani existenci podvodného jednání PROGRO a vliv na motivaci E. H. raději si nic nepamatoval.
13. Správce daně vyhodnotil výslech J. S. jako výpověď bez důkazního potenciálu, ačkoliv tento potvrdil svůj podpis na zmocnění k dispozicím k bankovnímu účtu s tím, že se sám identifikoval jako osoba pracující v oblasti správy pohledávek, která obdobná zplnomocnění dostávala.
14. Konečně nelze ani dovodit, z čeho správce daně vyšel, když uzavřel, že žalobce neupřesnil obchodní spolupráci, nezachoval určitou míru obezřetnosti, jaký vliv to mělo mít na nárok na odpočet, pokud by se žalobce zajímal o zakládání účetních závěrek či zázemí k podnikání a z čeho se dovozuje, že se žalobce o toto nezajímal.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce neprokázal přijetí plnění od plátce DPH, konkrétně od APONE CZ a PROGRO či od jiného (náhradního) dodavatele v postavení plátce DPH, případně od neznámé osoby či osob v postavení plátce DPH. Správcem vyjádřené pochybnosti ohledně přijatých zdanitelných plnění od APONE CZ a PROGRO byly natolik intenzivní, že došlo k přenesení důkazního břemene stran prokázání nároku na odpočet daně zpět na žalobce. Své pochybnosti vyjádřil správce daně ve výzvě ze dne 21. 7. 2022, na kterou však žalobce nijak nereagoval. Ani další následná zjištění nepřispěla k odstranění pochybností správce daně, mezi ty patřily například výpověď svědků H., H., S. a B.
16. Žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně toho, že přijal sporná plnění od APONE CZ a PROGRO či jiného plátce DPH, a proto nebylo namístě zkoumat, zda tato zdanitelná plnění byla předmětem podvodu na DPH. K tomu, aby bylo zdanitelné plnění zasaženo podvodem na DPH, musí být toto zdanitelné plnění uskutečněno za splnění podmínek dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“). Tak tomu ovšem v případě žalobce nebylo. Tvrzení žalobce, že plnění uskutečnily osoby vydávající se za deklarované dodavatele není ničím podloženo a v tomto případě leží důkazní břemeno na žalobci. Ze spisového materiálu ani neplyne, že by tato zdanitelná plnění dodala nutně osoba v postavení plátce DPH. Žalobce nejprve ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k jednání s PROGRO tvrdil, že jednal se ženou a následně, poté, co se seznámil s UZTS, začal tvrdit, že jednal pouze s muži. Žalovaný navíc nevidí souvislost, jak by podvodné jednání dodavatele žalobce mohl způsobit unesení důkazního břemene ohledně prokázání přijetí zdanitelných plnění od plátce DPH žalobcem. UZTS není důkazem souvisejícím s řešeným sporem u dodavatele, a tudíž žalovaný v odvolacím řízení ani nepožadoval po správci daně materializaci skutečností uvedených v UZTS, na které navíc správce daně odkazoval jen v rámci stanoviska k odvolání, tj. v interní komunikaci správce daně, která není pro žalovaného závazná. Z tohoto důvodu s ním ani žalobce v rámci vydaného seznámení žalovaného jako odvolacího orgánu žalobce neseznamoval, neboť bylo pro dané řízení irelevantní.

17. Žalovaný zdůraznil, že žalobcem opakovaně uváděné UZTS není důkazem toho, že by snad žalobci musela sporná zdanitelná plnění nutně dodat osoba v postavení plátce DPH. Mezi podvodem popsáním v UZTS a případem žalobce jsou zcela zásadní odlišnosti a společným jmenovatelem je jen PROGRO. Není možné automaticky přistoupit na závěr, že pokud určitý subjekt podváděl v případě jednoho zdanitelného plnění, podváděl automaticky také v případě zcela odlišného zdanitelného plnění a rezignovat na zkoumání toho, zda tento subjekt skutečně dodal určité zdanitelné plnění, jak to činí žalobce. Dále se žalovaný vyjádřil k hodnocení výpovědí svědků B., M., H., S., dále k hodnocení výsledku žalobce stejně jako k přístupům do datové schránky.
18. Nebylo povinností správce daně nebo žalovaného zkoumat možné podvodné jednání zástupců společností APONE CZ a PROGRO, neboť judikatura Nejvyššího správního soudu požaduje pro přiznání nároku na odpočet daně jistotu, že dodavatelem byla osoba v postavení plátce DPH, nikoliv možnost, na které staví svůj závěr žalobce.

Jednání soudu

19. Při jednání soudu dne 13. 8. 2025 právní zástupkyně žalobce uvedla, že spor vznikl ohledně hmotněprávních podmínek uplatnění DPH. Dále vytkla žalovanému, že nechce přistoupit k tříkrokovému testu určení podvodu na DPH s argumentací, že není prokázáno, že zboží dodal plátce. Přitom hmotněprávní podmínky pro uplatnění odpočtu byly splněny. Žalobce odkazoval na konkrétní důkazní prostředky a od začátku tvrdil a prokazoval, že jednal s plátcem DPH. Jména, která žalobce uváděl, jsou zahrnuta i v UZTS, a proto mělo být provedeno dokazování i zjištěními z trestního řízení. Dále měl správce daně vést dílčí daňové řízení pro daňový podvod. Žalovaný uvádí, že UZTS je pouze pro dokreslení situace, ale z tohoto UZTS vychází, když popisuje, že se ve stíhaném případě jedná o jiný (složitější) typ jednání, který nesouvisí s vedeným daňovým řízením. UZTS slouží na jedné straně k přenesení důkazního břemene na žalobce, ale na druhé straně se žalovaný odmítl zabývat daňovým podvodem.
20. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na dosavadní vyjádření s tím, že UZTS bylo použito správcem daně pouze pro dokreslení situace, avšak žalobce z něj dovozuje zcela nepřipadné závěry. Z UZTS je zřejmé, že se jedná o typově zcela jiné případy, než je projednávaná věc. Není pravda, že je zpochybňováno plátcovství APONE a PROGRO, neboť to je objektivní fakt. Žalobce nebyl schopen uvést, jaká plnění mu byla poskytnuta a žalobce hmotněprávní podmínky určité neprokázal.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., které však v daném případě neshledal.
22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, zda žalobce u dotčených přijatých plnění od deklarovaných dodavatelů APONE CZ a PROGRO unesl důkazní břemeno a prokázal splnění podmínek pro uznání uplatňovaných nároků na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 ZDPH.
24. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle odst. 4 téhož ustanovení, vyžaduje-li to průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Dle odst. 5 písm. c) tohoto ustanovení správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
25. Otázkou rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, ve kterém popsal rozložení důkazního břemene následovně: „*Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). (...) Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy.*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-65, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, nebo ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Afs 139/2022-41). Daňový subjekt je přitom povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, nebo ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Afs 30/2017-30). Daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, tedy není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125).
26. Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na

odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Afs 191/2019-32, či ze dne 23. 3. 2022, č. j. 6 Afs 29/2021-38). Jak ostatně vyslovil Ústavní soud už v usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04: *„Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který je simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotněprávního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“* Poukázat je možno také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, v němž bylo konstatováno, že *„[d]aňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci – tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem.“* Je možno zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006-133, v němž bylo konstatováno, že *„[j]estliže je předmět a rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, co bylo předmětem plnění a v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, o jaký předmět plnění se jednalo a v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno.“* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Afs 216/2017-33, *„platí, že i kdyby šlo o formálně perfektní důkazy o provedení úhrady, nebyly by přesto samy o sobě způsobilé prokázat faktické přijetí plnění od konkrétních společností a jeho rozsah, neboť úhrada fakturované částky mezi dvěma subjekty neprokazuje, za co bylo skutečně zapláceno, a může tak jít například i o fiktivní faktury bez věcného opodstatnění.“*

27. I když tedy daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu poté správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit

pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti pak daňový subjekt zpravidla bude prokazovat jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015-70, či ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016-60). Jestliže tedy daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na § 92 odst. 5 daňového řádu dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za daňový subjekt; přitom v případě, že tak neučinil, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné. Volba důkazních prostředků, kterými daňový subjekt svá tvrzení prokáže, je zároveň pouze na jeho úvaze a není povinností správce daně mu sdělovat, kterými důkazními prostředky může případně soulad daňových dokladů se skutečností prokázat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 Afs 63/2009-102).

28. Nejvyšší správní soud také judikoval, že „[p]ostavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce daně z přidané hodnoty je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty [§ 72 zákona ZDPH, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně.“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS; dále jen “rozsudek Kemwater”).
29. V duchu základní zásady neutrality DPH musí být odpočet DPH na vstupu přiznán, jestliže jsou splněny věcné podmínky, a to i v případě, kdyby zdanitelné plnění poskytl jiný subjekt povinný k DPH (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Afs 6/2024-52, bod 17). Podle rozsudku Kemwater tedy platí pravidlo, že nárok na odpočet daně je dán výlučně v případě, že z obsahu daňového spisu s jistotou vyplývá, že dodavatel zboží neznámé identity měl (musel mít) v době dodání zboží postavení plátce daně.
30. Soud zdůrazňuje, že při hodnocení, zda byl neznámý dodavatel nutně plátcem daně, již daňové orgány nepřihlížejí k tvrzením daňového subjektu, kdo (jaký konkrétní dodavatel) zboží daňovému subjektu dodal. Třetí krok algoritmu posouzení nároku na odpočet daně (zda musel být neznámý dodavatel plátcem daně) totiž předpokládá, že v prvním kroku algoritmu nebylo prokázáno, že plnění poskytl dodavatel deklarovaný v daňovém dokladu, a v druhém kroku algoritmu nebylo prokázáno, že plnění poskytl dodavatel identifikovaný daňovým subjektem v daňovém řízení (odlišný od dodavatele deklarovaného v daňovém dokladu). Jinak řečeno, v třetím kroku algoritmu (případ neznámého dodavatele) daňové orgány nemohou vycházet při posouzení, zda podle údajů daňového spisu musel být dodavatel plátcem daně, z identity dodavatele jak dle daňového dokladu (srov. rozsudek SDEU ze dne 9. 12. 2021, Kemwater ProChemie, C-154/20). Pokud dodávka sama o sobě zakládá závěr, že ten, kdo ji dodal (jediný subjekt), musel být plátcem daně, je třetí krok algoritmu naplněn a nárok na odpočet nemůže být odepřen.
31. Při aplikaci uvedených právních závěrů na relevantní okolnosti nyní projednávaného případu zdejší soud uvádí, že daňové orgány dostaly shora citovaným zákonným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadavkům, když v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu označily a popsaly konkrétní skutečnosti, které u nich založily vážné a důvodné pochyby o tom, zda byla přijatá zdanitelná plnění uvedená na konkrétně označených daňových dokladech dodavatelských společností APONE CZ a PROGRO fakticky uskutečněna v deklarovaném rozsahu.

32. APONE CZ měla poskytnout žalobci plnění ve výši 620 000 Kč za „přípravu podkladů k dotačním projektům včetně ekonomického poradenství – CBA analýza“. Nárok na odpočet daně prokazoval žalobce třemi listinami ze dne 8. 1. 2018, a to zápisem z obchodního jednání, rámcovou příkazní smlouvou (dále jen „Smlouva“) a objednávkou. Dále akceptačním protokolem ze dne 27. 3. 2018, jednou stranou výpisu z účtu žalobce a čtyřmi daňovými doklady vystavenými vůči SOFO Group a.s. Své pochybnosti vyjádřil správce daně ve výzvě ze dne 21. 7. 2022 (dále jen „Výzva“). Ze zjištění správce daně vyplynulo, že APONE CZ má virtuální sídlo, obecný předmět podnikání s osmdesáti nesourodými obory činnosti, byla bez reálné provozovny i majetku, neprezentuje se na internetu, v době konání daňové kontroly již měla ukončenu registraci k DPH i ukončenou ekonomickou činnost a měla vysoké nedoplatky vůči správci daně. Účetní závěrky zveřejnila naposledy v roce 2017. V době uskutečnění tvrzeného plnění byl jednatelem i společníkem Lukáš Brázda.
33. Při výslechu L. B. sice potvrdil vystavení dokladů předložených žalobcem, ale ohledně konkrétního obsahu plnění nic neuvedl. Ačkoliv na jedné straně tvrdil, že objednávka byla plněna průběžně, obdobných projektů vypracovala APONE CZ desítky a jejich vypracování trvalo týdny až měsíce, na druhé straně nebyl schopen konkrétně uvést, co je CBA analýza, v čem měla spočívat činnost APONE CZ, jak byla konstruována cena, kdy a kde došlo k předání plnění apod.
34. Soud konstatuje, že po celou dobu daňového řízení nebyly ani žalobcem, ani APONE CZ předloženy jakékoliv výsledky činnosti APONE CZ pro žalobce, a to ani odkazem na důkaz, který by existenci plnění měl potvrzovat. Uvedenou nedostatečnost neodstranil ani obsah Smlouvy či objednávky, neboť předmět plnění je vymezen stručně a zcela nekonkrétně, neboť v objednávce, která by měla konkretizovat plnění ze Smlouvy je jako předmět uvedena příprava podkladů k dotačním projektům včetně ekonomického poradenství – CBA. Dále bylo předmětem objednávky ověření plnění závazných a monitorovacích ukazatelů v rámci projektu a sdílené služby dle pravidel Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, dále návrhy a doporučení pro splnění ukazatelů, analýza nákladů a výnosů u daných projektů, aniž by byly projekty jakkoliv označeny a specifikovány.
35. Všechny tyto pochybnosti vtělil správce daně do uvedené Výzvy. Soud tedy konstatuje, že na žalobce přešlo důkazní břemeno, neboť správce daně osvědčil existenci důvodných pochyb o existenci deklarovaného plnění.
36. Žalobce se snažil rozptýlit pochybnosti správce daně popisem jeho aktivit včetně toho, jak probíhalo jednání s APONE CZ (vyjádření do protokolu ze dne 16. 3. 2023). Žalobce tvrdil, že jednal primárně s L. B. nebo D. M., a to jak u něj v kanceláři v Litoměřicích, tak v Brně na Starobrněnské a jednalo se o desítky projektů, které byly průběžně ukládány na vzdáleném úložišti tak, aby do nich mohli nahlížet všichni, kdo na dané zakázce pracují. Plnění od APONE CZ bylo částečně použito k plnění pro korporaci SOFO Group.
37. Soud na tomto místě připomíná, že z daňových dokladů vystavených pro SOFO Group nelze identifikovat, že se jedná o předmět plnění pocházející od APONE CZ, další

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

významnou skutečností je odmítnutí výpovědi D. M., který plnění od APONE CZ nepotvrdil. Druhým zaměstnancem vedle D. M. u APONE CZ byl J. B., který rovněž odmítl vypovídat. Svědkyně E. M., spoluvlastník nemovitosti, kde bylo registrováno sídlo APONE CZ (Starobrněnská, Brno), uvedla, že tato společnost na 99% žádnou z kanceláří ani zasedací místnost nevyužívala. Z její výpovědi plyne, že byt' nelze vyloučit, že se tam nějaká schůzka společnosti APONE CZ konala, považuje to za nepravděpodobné. Na základě shora uvedených skutečností musí soud konstatovat, že žalobce neprokázal, že došlo k plnění od APONE CZ, jak bylo žalobcem deklarováno.

38. PROGRO měla poskytnout plnění žalobci ve výši 355 350 Kč a 287 430 Kč za stimulatory organické (BCC Bionat organics a BCC Biomin) či růstové (Tristol Sentinel). Nárok na odpočet daně prokazoval žalobce daňovým dokladem, objednávkou, akceptačním protokolem a dodacím listem. Své pochybnosti vyjádřil správce daně ve Výzvě. Za stěžejní pochybnosti vedoucí k přenesení důkazního břemene považuje soud výslech E. H. ze dne 3. 3. 2022, jednatelky PROGRO, ve kterém tato uvedla, že podepsala nějaké papíry za 500 Kč, aby měla na jídlo a zároveň potvrdila, že podpisy na listinách založených do Sbírky listin jsou její. Svědkyně popřela, že by znala žalobce či společnost PROGRO a soud konstatuje, že se jedná o tzv. bílého koně. Tomu odpovídají i další zjištění ohledně společnosti PROGRO, která měla pouze virtuální sídlo, obecný předmět podnikání s desítkami nesourodých oborů činnosti, s absencí provozovny i majetku, s absencí prezentace na internetu. PROGRO nezveřejňovala účetní závěrky, nebyly u ní od roku 2016 evidováni žádní zaměstnanci. U této společnosti se také správci daně nepodařilo pro nekontaktnost zahájit daňovou kontrolu. Žalobce tvrdil, že dopravu plnění zajišťovala PROGRO, nicméně nebyly předloženy žádné doklady deklarující přijetí služby dopravy (kam, kdy a kým bylo zboží dopravováno). Na uvedenou Výzvu žalobce nereagoval. Následně však navrhl výslech svědků M. H. a F. H.
39. Svědek F. H., jehož společnost BROCHIER s.r.o. (dále jen „BROCHIER“) byla v roce 2018 nájemcem areálu v Podsedících, kde měl žalobce provozovnu, uvedl následující. Žalobce je jeho kamarádem od dětství a potvrdil, že pro žalobce BROCHIER obstarával vjezd do areálu Podsedice. Evidence vjezdů do areálů nepředložil, společnost PROGRO nezná. Soud konstatuje, že ani tato svědecká výpověď neprokázala poskytnutí předmětných plnění.
40. Svědek M. H. uvedl, že byl v mnoha případech přítomen při vykládání palet z nákladních vozidel a skládání hnojiva v areálu žalobce v Podsedících. Svědek si vzpomněl jen na dodavatele PROGRO, avšak již na žádného jiného dodavatele s odůvodněním, že je to již pět let. Ačkoliv tvrdil, že si pamatuje společnost PROGRO, nebyl schopen uvést jakékoliv informace ohledně osob s touto společností spojených a dodávkami od ní. Svědek nebyl schopen uvést, proč si pamatuje právě a pouze PROGRO a nikoho dalšího. K dalším ověřitelným údajům neposkytl svědek žádné indicie. Soud se shoduje se žalovaným, že svědectví M. H. je nevěrohodné ve vztahu k poskytnutým plněním od PROGRO a neprokazuje poskytnutí předmětných plnění.
41. Ačkoliv v průběhu daňového řízení žalobce obsáhle vypovídal ohledně svých podnikatelských aktivit s tím, že vzhledem k velkému množství klientů si nemůže všechny pamatovat, po celou dobu daňového řízení nepředložil žádnou (e-mailovou, telefonickou či jinou) dokumentaci, která by potvrzovala jednání s APONE CZ či PROGRO. Soud se ztotožňuje s hodnocením evidence vozidel vjíždějících do areálu v Podsedících předložené na základě výzvy správce daně z 31. 5. 2023, jako neprůkazné až nevěrohodné, neboť obsah této evidence zachycuje pouze vstupy za žalobcem od 1. 10. 2017 do 17. 12. 2018. Jedná se o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na počítači vyplněnou tabulku, kde je čtyřikrát uveden vstup PROGRO, záznam není veden chronologicky, ačkoliv v areálu bylo více nájemců, ale tabulka je vyplněna pouze ve vztahu k žalobci. Tabulka neobsahuje údaj o vozidle, ani řidiči, ani o osobě, která údaj zapsala, ačkoliv se jedná o údaje v podobných případech obvyklé.

42. Dále byl vyslechnut i J. S., disponent s bankovním účtem PROGRO, který však popřel, že by s touto společností měl něco společného a na jejích plněních se nepodílel.
43. K námitce žalobce, že došlo k převodům peněz mezi žalobcem a APONE CZ a PROGRO, soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že úhrada fakturované částky mezi dvěma subjekty neprokazuje, za co bylo skutečně zaplacen, a může tak jít například i o fiktivní faktury bez věcného opodstatnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Afs 216/2017-33). Soud v daném případě nepominul, že nešlo o standardní pohyb peněz na účtech uvedených společností (platby služeb, zboží, zaměstnanců atd.), ale že prostředky byly bezprostředně převáděny nebo vybírány.
44. Dle rozsudku Kemwater nepostačuje k odepření nároku na odpočet daně, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť postačuje prokázat, že (jiný než tvrzený) dodavatel měl postavení plátce DPH, ovšem musí být najisto postaveno, že skutečný dodavatel postavení plátce DPH skutečně měl. Souhrnná hodnota dodaných plnění od PROGRO měla být 777 765 Kč a od APONE CZ ve výši 750 200 Kč. Podle § 6 odst. 1 a 2 ZDPH (ve znění v roce 2018) se plátcem stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, jejíž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně. Osoba povinná k dani uvedená v odstavci 1 nadepsaného ustanovení je plátcem od prvního dne druhého měsíce následujícího po měsíci, ve kterém překročila stanovený obrat, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve.
45. I kdyby skutečný dodavatel přesáhl částku 1 000 000 Kč podle § 6 odst. 1 ZDPH, stal by se plátcem až po dodání deklarovaných plnění, tedy nebyl by plátcem DPH v okamžiku dodání plnění. Vedle toho je nutno zdůraznit, že žalobce neoznačil žádného jiného dodavatele, který by plnění poskytoval místo APONE CZ a PROGRO. Žalobce se v žalobě omezil na to, že byl podveden, ovšem, i kdyby na tuto argumentaci žalovaný přistoupil, nebylo by zřejmé, jestli plnění poskytl jeden nebo více různých dodavatelů, od čehož se odvíjí i případná povinnost k plátcovství DPH a případné úvahy o překročení či nepřekročení hranice 1 000 000 Kč, neboť tato hranice se vztahuje vždy právě k jednomu daňovému subjektu.
46. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal přijetí předmětných plnění od APONE CZ a PROGRO, je zbytečné se zabývat tím, jaká jiná plnění byla v jiných obdobích žalobci poskytnuta, neboť to na posouzení věci nemá vliv.
47. K námitce žalobce, že nebyl řádně seznámen s UZTS, ale seznámil se s ním až po nahlédnutí do spisu, soud uvádí následující.
48. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu musí odvolací orgán, provádí-li v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámit před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožnit mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, že dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

49. V daném případě žalovaný dokazování UZTS neprováděl, ani zjištění plynoucí z tohoto dokumentu do svých úvah nezahrnul. Z UZTS, zařazeného správcem daně do spisu až těsně před odesláním odvolacího spisu odvolacímu orgánu, vyplývá následující. D. M. a B. S. v blíže neupřesněném období nejméně od července 2017 do prosince 2017 poskytovali koncovým odběratelům zboží a služby (zejména prodej stavebních strojů, vozidel, náhradních dílů, úklidové a manipulační služby, ostraha a údržba, různé druhy školení a kurzů, dodávku letáků, reklamního zboží, drobné spotřební zboží, přípravu a tisk studijních materiálů), které namísto toho, aby řádně fakturovali na své vlastní společnosti, ve kterých působili jako jednatelé a společníci nebo jako podnikající fyzické osoby, fakturovali prostřednictvím obchodních společností, mezi které patřila i PROGRO. Mezi konečné odběratele fiktivních faktur patřila i APONE CZ. Žalovaný postavil své hodnocení na tom, že se jedná o jiné období, jiný předmět a jinou strukturu obchodů, a nejedná se tak o případ srovnatelný s předmětnými plněními. Žalovaný se neztotožnil se stanoviskem správce daně k odvolání a vyhodnotil UZTS jako nerelevantní. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, neboť předmětem sporu v daném případě není existence daňového podvodu, ale plnění od dvou společností, jejichž reálné uskutečnění byl povinen prokázat žalobce. Pokud žalobce namítá, že na základě UZTS mělo proběhnout rozsáhlé šetření správcem daně, soud to nepovažuje za potřebné. V daném případě je předmětem řízení ověření nároku odpočtu na DPH u předmětných plnění, a jak vyplývá ze shora uvedeného, na žalobci leželo důkazní břemeno, aby přinesl nebo označil důkazy, na základě kterých bude prokázáno, že plnění od PROGRO a APONE CZ skutečně proběhlo. To se však nestalo, a to, že tyto společnosti mohly být součástí i trestné činnosti, není v tomto konkrétním případě rozhodné. Ostatně UZTS je pouze deklarace podezření na spáchání trestné činnosti, nikoliv uznání viny z trestné činnosti. V daném případě tedy soud neshledal pochybení v nezahrnutí UZTS mezi důkazní prostředky podle § 115 odst. 2 daňového řádu.
50. Nelze ani souhlasit s tvrzením žalobce stran nerelevantnosti pochybností plynoucích z neexistence webových stránek, virtuálního sídla, absence provozovny či nezveřejňování účetních závěrek. Jednotlivé okolnosti nelze hodnotit zcela izolovaně. Není třeba, aby každá z dílčích indicií vedoucích k pochybnostem o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti tvrzení zakládala sama o sobě důvod pro neuznání uplatněného odpočtu. Tyto indicie nicméně měly zejména u žalobce vyvolat obezřetnost, a to zvláště v tom smyslu, aby byl schopen v budoucnu unést důkazní břemeno ohledně plnění uskutečněného od takového dodavatele. Obecně je totiž v zájmu žalobce zachovávat takovou míru obezřetnosti, aby se před správcem daně neocítl v důkazní nouzi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 11/2013-37, ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 56/2018-30, a ze dne 18. 12. 2018, č. j. 1 Afs 219/2019-25).
51. Zdejší soud tak na základě všech konstatovaných okolností vyhodnotil závěr učiněný ve věci daňovými orgány za logický a odpovídajícím způsobem odůvodněný, ucelený a přesvědčivý. Výše uvedená zjištění tedy ve svém souhrnu nepochybně zakládala dostatečný důvod pro zpochybnění (tj. vážné a důvodné pochyby), že došlo k uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění. Žalobce tudíž neunesl své důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro nárokování odpočtu DPH z přijatého plnění dle § 72 a § 73 zákona o DPH.
52. Vzhledem k veškerým výše uvedeným skutečnostem tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

53. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. srpna 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu